

Hoofdstuk 122

Lieve kleinkinderen,

In een tijdschrift las ik een artikel over olifanten. Op de savanne in Afrika leven grote groepen olifanten als één grote familie bij elkaar. En net zoals bij mensen zijn puberolifanten soms opstandig en dwars tegen de draad in. Vooral puberjongens bij de olifanten willen hun jongere broertjes en zusjes nog wel eens plagen en zelfs pijn doen. En weten jullie wat er dan gebeurt? De leider, meestal de sterke, stoere, oude opa olifant neemt dan zo 'n puber kleinkind van hem even mee het bos in, naar een stil plekje waar niemand hen ziet. Die opa leert daar met een paar harde tikken zijn kleinzoon om gehoorzaam te zijn en zich aan te passen aan de leefregels, de normen en waarden, van de familie olifant.

Hoofdstuk 122 - Zonde en straf - 1 Koningen 14 : 20 – 29 1 Koningen 15 en 16

De tijd ging door in het rijk van Juda en ook in het tienstammenrijk, maar de goede tijden van koning David en zijn zoon Salomo kwamen niet terug. Het volk vergat steeds meer de wet des Heren en viel terug in de oude slechte gewoontes van hun voorvaders. Het gevolg was dat de Heer hen niet meer zegende en hen hun gang liet gaan op hun zelf gekozen verkeerde wegen.
Ja, de mens zelf is verantwoordelijk voor zijn keuzes en zijn daden.

In het rijk Israël had Jerobeam zijn volk gouden kalveren gegeven en hun geleerd om daaraan te offeren. Maar nu de mensen niet meer naar de tempel in Jeruzalem mochten gaan, werden ook de hoogten, de offerplaatsen in ere hersteld en werden daar onder de ruisende bomen aan de Baäls offers gebracht. Die hoogten waren nooit helemaal vergeten geweest: de oude profeet Samuël had er ook wel offers gebracht, toen de stad Silo verwoest was. En koning David had ze niet opgeruimd, hoewel hij er nooit zelf heengegaan was om te offeren. Koning Salomo had voordat de tempel klaar was ook wel op bepaalde hoogten geofferd.

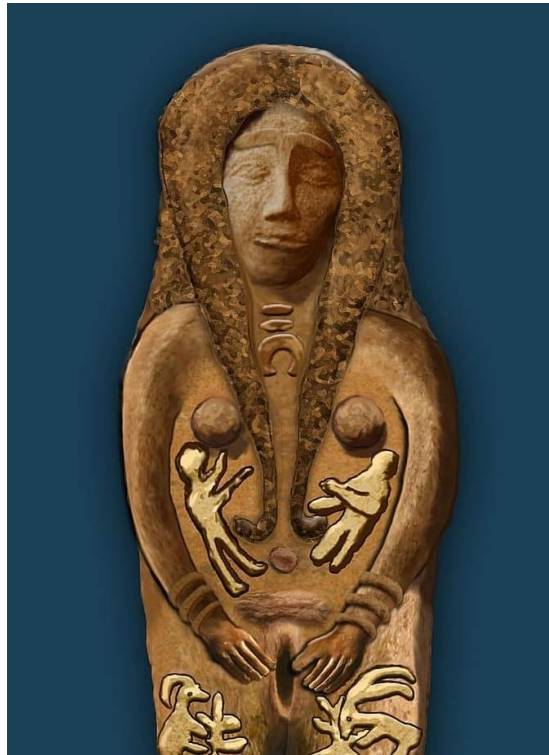
Maar in de tijd van Samuël en koning Salomo waren deze hoogten alleen gewijd aan de Heer en in die tijd had nooit iemand het in zijn hoofd gehaald om daar de Baäls te dienen.

Dat begon nu terwijl het land in tweeën was gedeeld en het volk gewend was om in Bethel en Dan te offeren.

Toen dit offeren aan de Baäls eenmaal begonnen was, ging het al heel snel van kwaad tot erger. Naast het altaar van Baäl kwam al heel snel de Asjera te staan, het houten beeld van de godin Astarte. In zwoele zomernachten speelde zich daar onder de hoge bomen zulke verschrikkelijke tonelen af, zo goddeloos en onguur, dat men het niet eens kan zeggen.

Veel mensen spraken er schande van en deden heel bewust hieraan niet mee. Maar vooral de jeugd liet zich gemakkelijk overhalen om mee te doen.

Koning Jerobeam en ook de koningen die na hem kwamen deden er zelf niet aan mee, maar stonden het oogluikend wel toe. Ze bestrafden de deelnemers niet.

De Asjera, het houten beeld van de godin Astarte.

Maar ook in het land van Juda, waar men het eigenlijk niet zou verwachten, ging het al snel de verkeerde kant op. Langzaam aan begon ook daar het volk de afgoden te dienen.

De eerste jaren van zijn regering had koning Rehabeam zich gehouden aan de wet des Heren, maar later keerde hij zich af van de dienst aan God en ging hij zijn eigen wegen. Niet dat hij zelf naar de offerhoogten ging. Nee, hij offerde zo nu en dan in de tempel van Salomo, die naast zijn paleis stond. Maar hij liet zijn volk hun gang gaan en kwam niet op voor de eer van God.

En toen kwam de straf: een koning uit Egypte, Farao Sisak, viel met zijn leger Jeruzalem aan en roofde alle heilige voorwerpen uit de tempel en ook alle kostbare spullen uit het paleis. Ook nam hij alle gouden schilden mee, die koning Salomo had laten maken.

Om zijn armoede te verbloemen liet Rehabeam nieuwe schilden van koper maken die zijn soldaten meenamen, wanneer ze naar de tempel gingen.

Tijdens de regering van zijn zoon Abia werd het er niet beter op. Hij was de koning van Juda die tegen Jerobeam vocht. Het leger van deze koning Abia veroverde een aantal steden in het tienstammenrijk, waaronder de stad Bethel. Maar het gouden kalf kreeg hij niet in handen. Deze koning Abia had het alleen maar kunnen winnen omdat hij hulp had gekregen van de heidense koning Benhadad van Damascus.

Slechts drie jaar is Abia koning geweest. Toen stierf hij en zijn zoon Asa volgde hem op.

Het leek erop dat er voor Juda een betere tijd aan zou breken, want Asa was een vroom man die in het begin van zijn regering er alles aan deed om te regeren volgens Gods wil en wet.

Uit alle macht begon hij het land te zuiveren: de Baälshoogten werden geslecht, de altaren voor de afgoden afgebroken en de Asjera's verbrand. Hij liet zelfs het onheilig beeld van zijn grootmoeder Maächa in stukken slaan. Maächa was de weduwe van zijn vader Rehabeam. En toen zijn grootmoeder, de oud koningin protesteerde, mocht zij niet langer de titel van koningin dragen.

De Heer zegende koning Asa en dat werd duidelijk zichtbaar toen een groot leger Kusieten de grenzen overkwam. Asa ging met zijn leger op hen af en versloeg ze. Zo groot was de overwinning, dat Zerach, de koning van de Kusieten nooit weer het land Juda heeft durven aanvallen.

Na die overwinning kwam er een profeet bij koning Asa en beloofde hem dat de Heer hem zou blijven zegenen, als hij zich aan de wet van Mozes bleef houden en in 's Heren wegen bleef gaan.

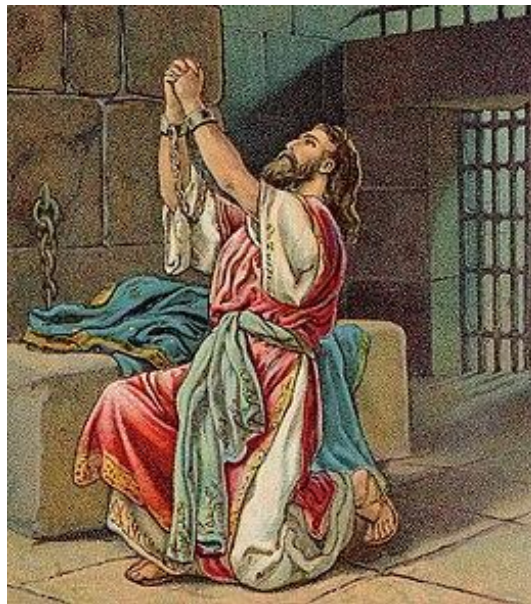

Koning Asa vernieuwde het verbond met de Heer.

De vrome koning Asa riep zijn volk bij elkaar en in een plechtige bijeenkomst in de tempel vernieuwden ze hun verbond met de Heer.

Ja, elke man of vrouw, die zich niet aan de wetten van God hield, zou zelfs gedood worden!

Het leek erop alsof alles in Juda ten goede was gekeerd. Maar lang duurde dat niet. Ook koning Asa voerde oorlog tegen koning Jerobeam. Hij won de strijd, mede dankzij het feit dat hij een verbond had gesloten met een heidense koning. Een profeet bracht hem een Godswoord. Maar in plaats dat hij naar die profeet luisterde, sloot hij hem op in de gevangenis.

Koning Asa sloot de profeet op in de gevangenis.

Toen koning Asa oud was geworden, kon hij niet meer goed lopen. Maar in plaats dat hij zijn heil en toevlucht zocht bij de Heer, bezocht hij allemaal wonderdokters en godenbezweerders. Misschien, wanneer hij langer geleefd had, was het in het land van Juda weer helemaal fout gegaan, maar hij stierf en zijn zoon Josafat, een heel vroom man, volgde hem op.

Deze koning Josafat van Juda regeerde tegelijkertijd met de aller-goddellooste koning, die in het tienstammenrijk ooit aan de macht is geweest. Zijn naam was: Achab, en hij was de zoon van Omri.

Want het was al lang niet meer een koning uit het huis van Jerobeam, die over het tienstammenrijk heerste. De profetieën van de profeet Ahia waren woord voor woord uitgekomen. De in opstand gekomen officier Baësa had het hele geslacht van Jerobeam uitgeroeid. En hij had het nog veel erger gedaan als vroeger Abimelech. Baësa had niet alleen de mannen en de jongens gedood, maar ook alle meisjes en vrouwen die familie waren van Jerobeam.

Niet eens zoveel jaren later viel ook het huis van Baësa door het wrekende zwaard. Zijn moordenaar Zimri, was slechts zeven dagen koning. Zijn eigen legeraanvoerder Omri belegerde zijn koning Zimri in zijn eigen paleis en toen deze zag dat hij het niet kon winnen van zijn legeraanvoerder, stak hij zijn huis in brand en kwam om in de vlammen....

Na al die wilde tonelen van moord en doodslag, kreeg Israël ogenschijnlijk een tijd van rust en bloei, want Omri was een machtig koning die met strenge hand zijn land regeerde. Op een berg in Efraïm bouwde hij een sterke stad, die hij de naam Samaria gaf. Deze stad werd in het vervolg zijn hoofdstad. Maar wat de godsdienst betreft ging het land snel bergafwaarts. Omri bevorderde de Baäldienst. In zijn rijk werden de afgoden nog veel meer gediend dan het tijdens het bewind van Jerobeam het geval was geweest. Hij gaf om God noch zijn gebod en toen hij stierf en zijn zoon Achab de nieuwe koning werd, maakte die het nog twee maal zo erg.

Alle mensen moesten van hem verplicht naar de tempels in Bethel en Dan gaan om daar de afgoden offers te brengen. Koning Achab trouwde met de heidense vrouw Izébel, de dochter van Eth-Baäl, de koning van de Sidoniërs. Voordat hij met haar trouwde ging hij naar haar toe en bracht offers in de grote Baältempel in Tyrus. Later, toen de jonge prinses zijn vrouw was en bij hem in zijn paleis woonde, bouwde hij speciaal voor haar een Baältempel in zijn hoofdstad Samaria. Bij dat altaar hoorde een masséba, een gewijde steen voor Baäl en het kon natuurlijk ook niet zonder een Asjera, een houten beeld voor de godin Astarte.

Een gewijde steen voor Baäl

Koning Achab stoorde zich in niets aan de Heer en tergde Hem meer dan ooit eerder een koning in Israël gedaan had. Het was vooral zijn vrouw Izébel, die haar man Achab aanzette tot de afgodendienst. Haar plan was om van Israël een Baäl-land te maken.

Ze liet zelfs uit haar geboorteland een hele groep Baälpriesters komen, die de mensen moesten leren op welke wijze Baäl geofferd wilde worden.... Het kon niet anders. De toorn van God zou tegen dit volk met zo'n koning spoedig losbranden. En wat zou er dan gebeuren met deze koning en deze koningin?

Koningin Izébel.

Het zou ook spoedig gebeurd zijn als niet precies in deze tijd een groot profeet was opgestaan die uit alle macht de strijd aanging met de Baäls en die opkwam voor de Here God.

Misschien was het wel alleen om zijn werk en zijn gebed dat God zijn ongehoorzame volk nog een tijd lang spaarde en hen nog niet overgaf in de handen van hun vijanden.